

ТИМО ПАРВЕЛА
БЙОРН СОРТЛАНД

Ілюстрації
Пасі Пітканена

КНИГА ПЕРША:
ЗАПРОШЕННЯ

1.

Хлопець узяв яблуко. Старий охоронець у кімнаті спостереження глибоко зітхнув. Крадій яблук, на вигляд років тринацяті, виклично дивився просто в камеру. Охоронець підвівся, підтягнув сині формені штани й посунув у зал — шукати доволі-таки рослого, як на свій вік, хлопчину в обвислих джогерах і надміру великий куртці, з брудним солом'яним волоссям, скуйовдженим так, ніби по ньому пройшовся ураган третьої категорії.

Насупленими бровами й настороженою позою хлопець нагадував охоронцеві дiku тварину. Лисицю чи, може, куницю. Звіра, що шастає по межі світла й тіні. І водночас було в ньому щось таке, що викликало повагу. Очі — льодисто-сірі, відкриті й чесні — якимось дивом буквально пронизували тебе наскрізь.

Хлопець так і стояв у відділі фруктів із яблуком у руці. Не намагався втекти. Коли

підійшов охоронець, набурмосене обличчя злодюжки зм'якшилося, стало пустотливим, майже веселим — так ніби він зустрів давнього знайомого.

— Ти коли-небудь чув про дерево пізнання добра і зла? — запитав охоронець.

— Га?

— Якщо з'їси плід цього дерева, пізнаєш добро і зло.

Хлопець невідривно дивився охоронцеві в очі. Той зітхнув.

— Це не завжди добре — знати забагато. Особливо дитині.

Не зводячи очей з охоронця, хлопець повільно підніс фрукт до рота і надкусив. Розжувуючи, аж замружився від насолоди.

«Ненормальний», — подумав охоронець. Хлопець поводився аж занадто зухвало, як для свого віку. Отже, було тут щось інше.

— Не змушуй мене робити нічого неприємного, — чемно попросив охоронець.

Хлопець знову відкусив шматок яблука, а недогризок поклав назад на полицю. Тоді усміхнувся і простягнув руки, немов підставляючи їх для наручників.

— Гаразд. Ти сам цього захотів, — розсердився охоронець. Він підійшов до хлопця, взяв

його за плече й зап'ястя і повів уздовж заставлених полиць до кас. Коли проходили рамку системи охорони, запищала сигналізація.

— Ану діставай усе з кишень! — скомандував охоронець і трусонув хлопця за плече так, що обличчя малому аж перекривила гримаса. Хлопець і не ворухнувся, тож охоронець сам сягнув рукою в чималу кишеню його куртки і дістав звідти загорнуту в фольгу комп'ютерну гру. Нову — саме ту, в яку хотіли грati всі. Схоже, хлопець не знав про вдосконалення системи охорони. Старий трюк із фольгою вже не працював.

— Я не можу зрозуміти, що такого в цій грі. Невже ти справді гадав, що зможеш лишити її собі? Ну що ж... забирайся звідси! Таким, як ти, нема чого тут робити. І щоб я тебе більше не бачив у цьому магазині!

Охоронець штовхнув злодюжку в спину з такою силою, що той заледве втримав рівновагу. Гримаса на його обличчі стала ще більш зухвалою, сірі очі затягло хмарою. Охоронець труснув головою й реготнув, ніби скребнув по металу. Хлопець опустив голову й попростував назустріч вітру.

На вулиці Арі випростався й зітхнув. Гра була так близько. Вже майже його...

Крізь шпарину в хмарах проглянуло сонце. Промінь освітив стенд із газетами, в око впадав заголовок: «Найсвіжіші новини з експедиції!»

Арі не звернув на нього уваги. Слова охоронця все ще звучали в голові. Арі точно зізнав, що той мав на увазі, коли казав «таким, як ти».

2.

Удома було тихо. Ну звісно. Тато там ніколи не жив, а мама знову шукала роботу, їжу, кращого життя, можливостей — власне будь-яких змін.

Ці пошуки все більше затягувались — адже вони були не єдиними бідняками, бідняків було багато.

Усе менше людей могли дозволити собі покупки в такому магазині, в якому щойно побував Арі. Фрукти були розкішшю, як і новий одяг, свіже молоко і хліб. Раціон звичайних людей складався з концентратів, консервів і кукурудзи. Завжди була лише кукурудза, та принаймні її вистачало на всіх.

Проте зараз Арі не думав про їжу. Гра — ось що не давало йому спокою. Він торкається блискучої упаковки і на якусь мить відчув тріумф, аж тут охоронець усе зіпсував. О, ця гра! Гра над усіма іграми. Найкраща в світі — й водночас найскладніша комп'ютерна гра всіх часів. «Кеплер62». Про неї говорили всюди, та,

незважаючи на це, її важко було дістати. Навіть з інтернету завантажити годі. Лише придбати або десь роздобути.

Арі кинув куртку на спинку стільця. На підлозі валявся шкільний наплічник Йоні, всі речі з якого розсіялись навколо — так ніби всередині вибухнула бомба.

— Тобі слід краще дбати про свої речі, — крикнув Арі й узявся складати їх назад у рюкзак.

Усе ще було тихо, проте Арі знов, що молодший брат у дома.

— Ми не маємо грошей, щоб купувати тобі нове шкільне приладдя, якщо ти його загубиш або зламаєш, — провадив Арі далі, як видно, сам до себе.

Він почепив рюкзак на вішалці в коридорі й виклав на стіл свою сьогоднішню здобич: мандарини з капюшона кофтини-балахонки, хлібину, сховану в холоші штанів-джогерів, упаковку соку, два льодянники. Звідкись із-за спини Арі потяглась худа рука і ехопила льодянник, проте Арі був швидший. Він ударив по тій руці й заховав цукерку собі в кишеню.

— Спершу з'їж шось корисне. Фрукт, наприклад.

Йоні стояв у Арі за спину з ображеним виглядом, притискаючи до грудей вдарену руку.

Його рот був немов стиснута риска, темні очі палали. Ніхто сторонній не здогадався б, що вони брати. Йоні був темношкірий, малий як на свій вік, а його волосся скідалося на туго скручений колючий дріт.

Арі ж, у свою чергу, був високий і світлий. Причиною були різні батьки — тим не менше, вони все одно були братами.

— Тобі слід не забувати їсти здорово...

